

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — Izajasz 62:10;
Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — Obj. 19:5.6.

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abys oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abys wytracił tych, co psują ziemię” — Obj. 11:17,18.

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napełnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — Agg. 2:7,8.

„Albowiem oto Ja tworzę niebios nowa, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — Izaj. 65:17.

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — 2 Piotra 3:13.

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — Obj. 11:15.

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PL ISSN 12.10-1086

MIESIĘCZNIK. Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” / Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woznicki, ul. Zdobyców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Maz.

CZAS ŁASKI DLA SYJONU

„Ty powstawszy zmiłujesz się nad Syjonem; boć czas, żebyś się zlitował nad nim, gdyż przyszedł czas naznaczony. Albowiem upodobały się sługom twoim kamienie jego i nad prochem jego zmiłują się. Aby się bali poganie imienia Pańskiego, a wszyscy królowie ziemscy chwały twojej. Gdy pobuduje Pan Syjon i okaże się w chwale swojej” (Ps. 102:14-17).

(Czytelnikom tego artykułu pomoże skorzystanie z wykresów na stronie 76)

BOSKA obietnica dana Dawidowi — „miłosierdzia Dawidowe pewne” — zapowiadała, że jeden z jego potomków zasiądzie na tronie Pańskim na zawsze (2 Sam. 7:12-16). Prawdziwe znaczenie tej obietnicy jest następujące: Mesjasz, od dawna obiecany Król Izraela, będzie korzeniem i odgałęzieniem linii Dawidowej, błogosławionym przez Pana (Iz. 11:10). Jego królestwo nie zakończy się tak jak królestwo typiczne, lecz będzie wieczne, w pełni kompetentne do spełnienia wszystkich Boskich obietnic danych Abrahamowi: „I błogosławione będą w nasieniu twoim wszystkie narody ziemi” (1 Moj. 12:1-3; 22:15-18).

Gdy władza została odebrana Sedekiaszowi, zostały uznane rządy pogan, lecz nie w taki sam sposób jak rząd Izraela. Żaden z nich nie został nazwany następcą Izraela. *Zezwolono* im na panowanie. Żaden z nich nie był Królestwem Bożym ani nie otrzymał wiecznej władzy. Otrzymały w *dzierżawę* panowanie w czasie, gdy Izrael został odrzucony od Boskiej łaski. Dzierżawa ta miała się zakończyć w wyznaczonym czasie i miał zostać przywrócony pierwotny zamiar Boga, aby Izrael reprezentował Jego Królestwo na ziemi.

Zauważmy, że Bóg wykorzystał pierwszą i drugą wojnę światową do uwolnienia Izraela spod władzy pogan. Pierwsza wojna, w 1914 roku, otworzyła dla Żydów Palestynę, druga, w 1939 roku, uutorowała im drogę do stania się niezależnym narodem. Nie będziemy mogli ocenić prawdziwego znaczenia obecnego czasu ucisku, jeśli nie będziemy traktowali go z punktu widzenia postępowania Boga z Izraelem i przygotowywania przez Niego nowego porządku, w którym Izrael będzie przewodem błogosławieństw dla całej ludzkości.

WIZJA PANOWANIA POGAN

W czasie zdetronizowania Sedekiasza Bóg przekazał dzierżawę ziemskiej władzy Nabuchodonozorowi i jego następcom, jak to podaje prorocтво Daniela (Dan. 2).

Nabuchodonozor miał sen, lecz nie mógł przypomnieć sobie swego widzenia. Prorok Daniel, który wcześniej został więźniem, dzięki Boskiej opatrności był przedstawiony królowi jako jedyna

osoba w całym królestwie zdolna opowiedzieć sen króla i podać jego interpretację (w.28).

Widzenie dotyczyło olbrzymiego posągu (Dan. 2:31-45). Głowa posągu z złota reprezentowała królestwo Nabuchodonozora — Babilon. Piersi i ramiona z srebra przedstawiały królestwo Medo-Perskie. Brzuch i uda z mosiądzu — Grecja. Golenie z żelaza — cesarstwo Rzymu (wschodnie i zachodnie). Stopy z żelaza i gliny przedstawiają mieszane cywilno-religijne „imperium” papiestwa.

„SIEDEM CZASÓW”

Cały czas panowania tych pogańskich rządów miał trwać aż do obiecanego królestwa Mesjasza. Okres ten kilkakrotnie jest nazwany „siedmioma czasami” (3 Moj. 26:14-46). Przy jego końcu dzierżawa pogan miała wygasnąć i zacząć się usuwanie tych rządów przez wielki czas ucisku (Dan. 12:1). Wtedy miał „powstać” — przejąć władzę — Mesjasz, a wszystkie narody miały Jemu służyć. Wtedy miał się wysunąć na czoło Izrael jako widzialna, narodowa reprezentacja Boskiego królestwa (Iz. 2:1-5).

Jak długo, moglibyśmy się zapytać, te „siedem czasów” miało trwać? Zagadkowe określenie „czasy” występuje u Dan. 7:25: „czasu i czasów i pół czasu” oraz u Dan. 12:7: „czasie, czasach i połowie czasu”. Obydwa wyrażenia są podobne, lecz same w sobie nie dają żadnej wskazówki co do długości.

Pomoc znajdujemy w księdze Objawienia. Rozdział 11:2 odwołuje się do okresu 42 *miesiący*, podczas gdy werseł 3 wymienia okres 1260 *dni*. Udając się do rozdziału 12:6 znowu znajdujemy okres 1260 dni, podczas gdy w wersecie 14 pojawia się omawiane tu wyrażenie „czas, czasy i połowę czasu”. Gdy porównujemy werseł 14 z 6, jest oczywiste, że chodzi o ten sam okres, innymi słowy:

$$\text{czas} + \text{czasy} + \frac{1}{2} \text{ czasu} = 1260 \text{ dni}$$

Na podstawie tego wzoru możemy założyć, że:

$$1 \text{ czas} = 360 \text{ dni}$$

Jeśli tak jest, możemy posunąć się dalej w tym

założeniu i przyjąć, że:

$$\text{czasy} = 2 \text{ czasy} = 2 \times 360 = 720 \text{ dni}$$

i że:

$$\frac{1}{2} \text{ „czasu”} = 180 \text{ dni}$$

Dodajmy je razem:

$$360 + 720 + 180 = 1260 \text{ dni}$$

Według tego słusznego założenia, że „czas” o 360 dniach jest zatem rokiem proroczym (hipotetycznym) o 360 dniach, możemy ustalić długość 42 miesięcy.

$$42 \text{ miesiące} = 3 \frac{1}{2} \text{ roku lub } 1260 \text{ dni}$$

Jeśli dokonamy następującego obliczenia:

$$1260 : 42 = 30$$

ustalamy że:

$$1 \text{ „miesiąc”} = 30 \text{ dni}$$

To co następuje potwierdza nasze założenie co do długości proroczego, symbolicznego, roku:

$$12 \times 30 = 360 \text{ (dni)}$$

Okazuje się więc, że „czas, czasy i połowa czasu”, owe 1260 dni, czy też 42 miesiące, mają taką samą długość i są oparte na roku proroczym o 360 dniach.

Rzeczywisty rok żydowski nigdy nie miał tej długości. Okresowo był „dodawany” dodatkowy miesiąc, w celu dostosowania do pór roku. Możemy więc przypuszczać, że rok proroczy jest chronologicznym narzędziem danym przez Boga w celu ustalenia, w jakiej chwili dziejowej występują pewne wydarzenia biblijne. Będzie ono nieocenioną pomocą w badaniu sprawy „siedmiu czasów”.

Drugą biblijną zasadą, o której należy pamiętać pracując nad chronologią, jest miara „dzień za rok”. Mamy o niej wzmiankę w 4 Moj. 14:34. W przykładzie tym Bóg ukarał niewiernych Izraelitów 40 latami tułaczki jako wyższym odpowiednikiem 40 dni szpiegowania ziemi (co miało niepomysłny skutek). Zasada ta jest jasno wyrażona w tekście. Kolejny przykład to Ezech. 4:1-8.

Z tego podstawowego punktu widzenia rozważmy **3 Mojżeszową 26:14-45**

W tekście tym mamy znamienne proroctwo karania, o nadejściu którego Bóg zapowiedział Izraelowi za pogwałcenie Jego przymierza. W wersach 14-17 są przedstawione ich grzechy i stosowne kary w okresie sędziów i królów. Następnie, z powodu braku poprawy, w. 18 grozi im karą „siedmiu czasów”. Wersety 19 i 20 cofają się wstecz i ponownie proroczko mówią o karach stosowanych w czasach sędziów i królów, które okazały się niewystarczające. Dlatego w.21 po raz drugi grozi im „siedmioma czasami” karania. To samo jest powtórzone po raz trzeci w ww.22-24.

Po raz czwarty i ostatni jest to uczynione w w.25,28. (Wszystko to dla podkreślenia).

Skoro, jak widzimy, tak duży nacisk jest położony na karanie Izraela w historycznym okresie sędziów i królów, to co oznacza *dodatkowe* karanie „siedmiu czasów”, o jakim mówi Bóg, że im ześle?

W poprzednich ilustracjach ustaliliśmy, że „czas” jest równy symbolicznemu rokowi liczącemu 360 dni. Następujące obliczenie daje nam długość tych „siedmiu czasów”:

$$360 \text{ dni} \times 7 = 2520 \text{ dni}$$

Podaliśmy już przykłady zasady dzień za rok, więc na tej podstawie wnioskujemy, że:

$$2520 \text{ dni} = 2520 \text{ lat}$$

„CZASY POGAN”

Klucz do zrozumienia upadku i powstania Izraela jako narodu leży w poprawnym zrozumieniu tego, co mieści się w wyrażeniu „czasy pogan”. U Łuk. 21:24 Jezus stwierdza, że „będzie Jeruzalem deptane od pogan aż się wypełnią czasy pogan”. Rozumiemy, że to oświadczenie jest potwierdzeniem przez naszego Pana ucisku przez pogan, który już był w toku, choć pod wieloma względami miał się nasilić wraz z oblężeniem Jeruzalem przez Tytusa w 69 r.n.e. i jego zniszczeniem rok później, czego następstwem było rozproszenie tego narodu aż do czasów współczesnych. Grecki tekst wyrażenia „będzie deptane” może być oddany „będzie i pozostanie deptane”, co wskazuje na to, że Izrael będzie uciskany w sposób nieznanym nigdy wcześniej.

Czy tych słów Jezusa nie możemy odebrać jako zapowiedzi *rozpoczęcia* się wtedy „czasów pogan”? Nie, jeśli właściwie rozumiemy proroctwo Ezech. 21:18-27. Słowa te stanowią Boski sąd nad Izraelem (reprezentowanym w Judzie). Proroctwo to wypełniło się okrutnie w najeździe Nabuchodonozora na Jeruzalem na jesieni 607 r.p.n.e., kiedy to ostatni król Judei, Sedekiasz, został zdtroniowany, miasto splądrowane a lud zabrany do niewoli, do Babilonu (2 Król. 25:1; Jer. 39:1; 52:1). Tak rozpoczęło się 70 lat spustoszenia zapowiedziane u Jer. 34:21,22; 25:9-12. Od tego czasu Żydzi przestali być wolnym narodem. Choć ich ziemia i wolność osobista zostały im zwrócone przez Cyrusa, jako naród podlegali kolejno Medo-Persom, Grekom i Rzymianom. Zależność od Rzymu była faktem, gdy Jezus wypowiadał te słowa. Jest zatem nieprawdopodobne, że mówił o dopiero mającym nadejść ucisku. W istocie Jemu chodziło o to, że Żydzi *jeszcze bardziej będą poddani poganom* aż w odpowiednim czasie skończą się („wypełnią”) czasy pogan.

Od 2520 lat „siedmiu czasów” odejmujemy datę października 607 r.p.n.e.:

$$2520 - 606 \frac{1}{4} = 1913 \frac{3}{4}$$

Z *końcem* 1913 roku n.e. nadszedł *początek* 1914

roku. Dodając do niego $\frac{3}{4}$ roku, otrzymujemy październik 1914 roku.

Pierwsza wojna światowa

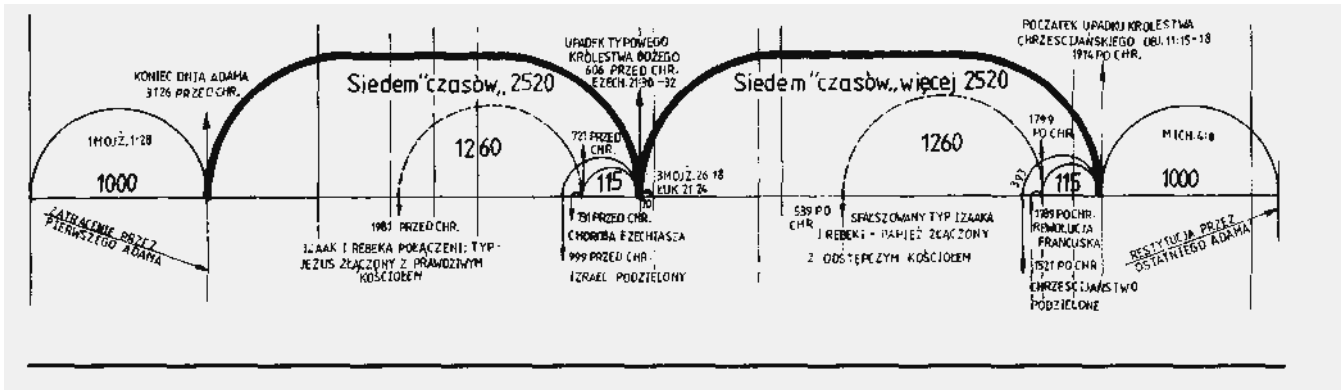
Wielka wojna oficjalnie rozpoczęła się 28 lipca 1914 roku, gdy Austria wypowiedziała wojnę Serbii. Do 4 sierpnia Rosja, Francja i Brytania były w stanie wojny z Austrią i Niemcami. Dzierżawa pogan wygasła wraz z początkiem wojny okopowej na jesieni 1914 roku, co wielce osłabiło chrześcijaństwo, zniszczyło wiele ludzi i wielu cieszących się dobrą opinią. Wojna okopowa utrwaliła linie walki i stworzyła wokół tego konfliktu atmosferę desperacji. W ten sposób, oraz przez wojnę jako taką, która objawiła pustkę chrystianizmu w chrześcijaństwie, rozpoczęło się rozpadanie władzy pogan (i trwałé wzmocnienie się narodu żydowskiego). (Niektóre zarysy tej historii podaliśmy w naszym BS, nr 714 w artykule pt. „Dom Izraela będzie błogosławiony”).

Znaczenie 1914 roku zostało, co ciekawe, podkreślone w książce pt. „Nadszedł czas” napisanej w 1889 roku. Na stronie 98 autor, C.T.Russell, podaje o Izraelu:

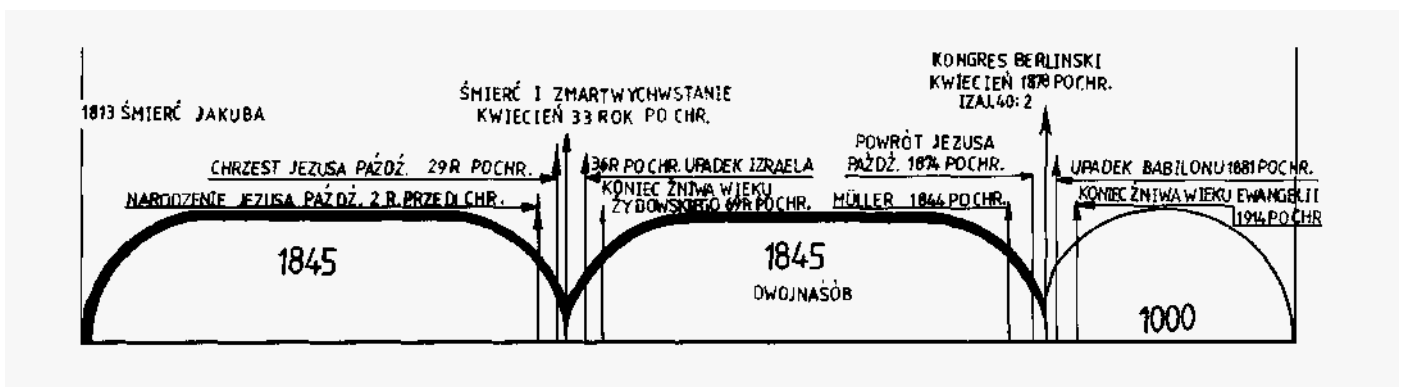
„nie ma powodu oczekiwać ich narodowej reorganizacji wcześniej, jak w 1914 roku, u kresu ich „siedmiu czasów”, 2520 lat. Jednak w miarę jak ten długi okres ich narodowego karania przybliża się do końca, możemy zauważyć wyraźne znaki tego, że nieurodzajne drzewo figowe [narodowy Izrael] jest bliskie wypuszczeniu pąków, co dowodzi, że kończy się zimowy czas zła i że zbliża się tysiącletnie lato, które w pełni przywróci im ich obiecane dziedzictwo oraz narodową niepodległość”.

(Dla pragnących pogłębić ten temat polecamy tomy *Nadszedł Czas* i *Przyjdź Królestwo Twoje*).

WYKRES POKAZUJĄCY 2520 LAT PANOWANIA POGAN

RÓWNOLEGŁOŚCI DWÓCH WIEKÓW IZRAELA - CIELESNEGO I DUCHOWEGO

RÓWNOLEGŁOŚCI 1845 LAT

Kefel i miszna Izraela

Drugi zestaw dowodów potwierdzających nadejście czasu przywracania do łask i odzyskiwania znaczenia Izraela pochodzi z Iz. 40:1,2: „Mówcie do serca Jeruzalemu; ogłaszajcie mu, że się już dopełnił czas postanowiony jego, że jest odpuszczona nieprawość jego i że wziął z ręki Pańskiej

w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje”.

Zauważmy wyrażenie „w dwójnasób za wszystkie grzechy swoje”. Na podstawie jakiej sprawiedliwości Izrael mógł być ukarany dwa razy bardziej, niż na to zasługiwał? Takie może być pierwsze wrażenie z pobieżnego przeczytania tego tekstu. Ale nie taka jest jego intencja.

Hebrajskie słowo *kefel* przetłumaczone w wer-

secie 2 „dwójnasób” oznacza stronę zgiętą na pół, dokładnie w samym środku. Inaczej mówiąc, *odpowiednik*.

U Jer. 16:18 i Zach. 9:12 znajdujemy podobne określenie. Tutaj jednak hebrajskie słowo „dwójnasób” to *miszna*, co oznacza dokładne powtórzenie w czasie i ogólnym charakterze. Zachariasz podaje nam wskazówkę, że „dwójnasób” Izraela rozpoczął się mniej więcej w czasie wjazdu Jezusa do Jeruzalem.

Według chronologii biblijnej Jakub, główny patriarcha 12 pokoleń Izraela, zmarł w kwietniu 1813 r.p.n.e. Jego śmierć zakończyła wiek patriarchów i rozpoczęła to, co możemy nazwać Wiekem Żydowskim. Teraz zauważmy: Jezus wjechał do Jeruzalem tuż przed paschą (w kwietniu) 33 r.n.e. Od 1813 r.p.n.e. do 33 r.n.e. możemy doliczyć się:

$$1812 \frac{3}{4} + 32 \frac{1}{4} = 1845 \text{ (lat)}$$

Wyciągamy z tego wniosek, że okres narodowej łaski Izraela liczył 1845 lat. *To była pierwsza część ich „dwójnasobu”.*

Długość pierwszej części dwójnasobu daje nam długość jego drugiej części. Licząc okres 1845 lat od 33 r.n.e. dochodzimy do 1878 r. Tak więc

$$32 \frac{1}{4} + 1845 = 1877 \frac{1}{4}$$

lub kwiecień 1878 roku. Czy coś znaczącego, dotyczącego Żydów, wydarzyło się w tym czasie?

Berliński Kongres Narodów

Ten kongres mocarstw europejskich odbył się w Berlinie w czerwcu 1878 roku (choć przygotowania do niego naturalnie rozpoczęły się wcześniej). Jego głównym celem było określenie granic państw bałkańskich po wojnie rosyjsko-tureckiej i zapobieżenie ewentualnej wojnie między Anglią i Rosją. Większe znaczenie z punktu widzenia naszego tematu miał jeden z jego drugorzędnych rezultatów wypracowany przez lorda Beaconsfielda.

Główny brytyjski wysłannik na tę konferencję, lord Beaconsfield, dzisiaj jest bardziej znany jako Benjamin Disraeli. Chociaż nawrócił się na chrześcijaństwo, był pierwszym Żydem, który został premierem (w 1874 r.).

Jak zauważyliśmy w poprzednim numerze BS, Disraeli był odpowiedzialny za przejęcie Kanału Sueskiego od Egiptu w 1875 roku (za pieniądze od barona Rothschilda). Pociągnięcie to miało ubiec dominację Rosji na Bliskim Wschodzie, co zgodnie z obawami Anglii mogło zaszkodzić jej wpływom w tej części świata i pozbawić dostępu do posiadłości w Indiach i na Dalekim Wschodzie.

Żyd Disraeli, rzecz jasna, sprzyjał swemu narodowi i wydaje się, że jego wysiłki w tym kierunku zostały pobłogosławione przez Boga. Oto ciekawy cytat:

„Ostatnie wybory w Anglii, które pociągają za sobą zmianę w ministerstwie oraz usunięcie z urzędu znanego na całym świecie

Żyda lorda Beaconsfielda, na pierwszy rzut oka mogłyby wydawać się przeszkodą dla restauracji Izraela w Palestynie. Od kilku lat wydarzenia wydają się szczególnie sprzyjać Żydom, a jednym z głównych czynników w tym kierunku wydawało się zainteresowanie, zalety właściwe mężowi stanu oraz sposobności polityczne następczające się dzięki wysokiej pozycji tego sławnego człowieka. Teraz, po bardzo krótkim czasie od zdobycia przez niego dla swego narodu znaczącej ulgi w prześladowaniach w Palestynie i w Turcji oraz po ustanowieniu Wielkiej Brytanii protektorem Ziemi Świętej, on jest odsuwany od władzy w czasie, w którym wydawał się w sposób właściwy bardziej pożyteczny dla nich. Na pierwszy rzut oka może się to wydawać katastrofą, lecz być może wcale nią nie jest” (Strażnica, maj 1880, s.7 [Reprint 101]).

Polityczne i militarne implikacje tego Kongresu są dość szczegółowo omówione w książce pt.

Przyjdź Królestwo Twoje, s.260-262.

„W one dni — mówi Zach. 8:23 — uchwyci się dziesięć mężów ze wszystkich języków onych narodów; uchwycą się, mówię, podółka jednego Żyda, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszymy, że Bóg jest z wami”.

Dziesięć narodów językowych Europy, w pewnym sensie, uchwyciło się „szaty” przedstawiciela Izraela, Disraeliego.

W tym czasie biblista i znawca hebrajskiego, Franz Delitzsch, zaczął rozpowszechniać swe wydanie hebrajskiego Nowego Testamentu.

Co ciekawe, Kongres, który ulżył nieco ciężkiej doli Żydów, zasiał także nasiona pierwszej wojny światowej. Jednym z rezultatów tej konferencji było przekazanie Austro-Węgrom Bośni-Herzegowiny; to właśnie kula bośniackiego zabójcy trafiła następcę austriackiego tronu, co zmusiło Austrię do odwetu na Serbii (którą uważała za winną) i roznieciło wojnę z lat 1914-18. Wojna ta, jak widzieliśmy, stała się z kolei motorem narodowego powrotu Izraela do Ziemi Świętej.

Powrót Izraela do łaski

Jak zauważyliśmy wcześniej, Jezus w roku 33 zapowiedział spustoszenie dla domu Izraela. To było 36 lat później, w roku 69, kiedy Jeruzolima została otoczona przez rzymską armię, dowodzoną przez Tytusa, co rok później doprowadziło do jej zupełnego zniszczenia.

Od Kongresu Berlińskiego w 1878 roku okres o długości 36 lat doprowadza nas do 1914 roku — owego roku, który rzeczywiście był świadkiem początku wolności dla rozproszonego narodu. W ten sposób zakończył się „dwójnasób” Izraela.

„RYBACY” i „ŁOWCY”

Ponieważ Jer. 16:14-16 jest jednym z najbardziej zrozumiałych ustępów biblijnych, opisujących

zgromadzanie Izraela w Ziemi Świętej, w związku z tym go zbadamy:

„Przełoż oto dni idą, mówi Pan, że nie rzeką więcej: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi egipskiej.

Ale: Jako żyje Pan, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi północnej, i ze wszystkich ziem, do których ich był wygnał, gdy ich zasię przywiode do ziemi ich, którąm dał ojcom ich.

Oto Ja posłę do wielu rybitwów, mówi Pan, aby ich łowili; potem posłę do wielu łowców, aby ich łapali na wszelkiej górze i na wszelkim pagórku i w dziurach skalnych”.

Rozumiemy, że „ziemią północną” była Rosja, gdzie na przełomie wieków mieszkała niemal połowa narodu żydowskiego. „Wszystkie ziemie” wydają się dotyczyć pozostałych krajów, w których znajdowały się duże enklawy Żydów, takich jak Polska, Niemcy, Rumunia i Węgry.

„Rybaczy”

Zgodnie z swą obietnicą u Jer. 16:16 Bóg od 1878 roku posyła „rybaków”. Przynętą był syjonizm. W ostatnim artykule (w BS) na temat syjonizmu widzieliśmy jak wielu mężów stanu, Żydów i chrześcijan, oraz innych wpływowych postaci było zaangażowanych w dzieło wspierania sprawy syjonizmu, szczególnie po działalności Teodora Herzla oraz Kongresu Syjonistycznego z 1897 roku.

Pieśń syjonizmu przemawiała do wielu Żydów, którzy przybywali z daleka, by przyznać się do swej odwiecznej ojczyzny. Inni pozostali tam, gdzie byli, dopóki nie zaczęli być ścigani przez „łowców”.

„Łowcy”

Prawdopodobnie najbardziej przerażającym rozdziałem współczesnej ery, obecnego wieku dwudziestego, były zawzięte prześladowania i próba eksterminacji narodu żydowskiego podjęta przez nazistowski reżim Adolfa Hitlera. Niezwykle okrutny i mający jeden cel w swej determinacji do zmiecienia Żydów z powierzchni ziemi, swoim barbarzyństwem nadał nowego znaczenia słowu „holokaust” i skaził zachodnią cywilizację płamą, której nie można usunąć ani zapomnieć.

בְּעֵת הַהֵיאָ יִקְרָאוּ לִירוּשָׁלַם כְּסֵם יְהוָה וְנִקְוּ אֲלֶיהָ
 כְּלִי־הַגּוֹיִם לְשֵׁם יְהוָה לִירוּשָׁלַם וְלֹא־יִלְכוּ עוֹד אֲחֵרֵי
 שָׂרָרוּת לְכֶם הָרַע:

„Czasu onego nazwane będzie Jeruzalem stolicą Pańską, a zgromadzą się do niego wszystkie narody, do imienia Pańskiego do Jeruzalemu, i nie będą więcej chodzić za uporem serca swego złośliwego” (Jer. 3:17).

To, czego nie mógł dokonać syjonizm, dokonały prześladowania, zmuszając Żydów, by tysiącami uciekali do Palestyny, a resztę świata, by uświadomili sobie ich roszczenia i starożytne prawa. Holokaust dał narodowi żydowskiemu wolę przetrwania i tożsamość w takim stopniu, w jakim nigdy nie uczyniło tego żadne inne wydarzenie w historii ich diaspory.

Dlaczego Pan tak postąpił? To pytanie jest zadawane przez wielu, których życie zostało zniszczone, którzy stracili całe rodziny i których ciała noszą trwałe ślady cierpienia i tortur.

Dozwoleństwo na zło

Nie będziemy mogli zrozumieć powodów jakiegokolwiek cierpienia, jeśli najpierw nie zrozumiemy, że żyjemy w świecie przeklętym za sprawą grzechu, w świecie, w którym istnieje *dozwoleństwo na zło*. Naród żydowski był nienawidzony za to czym był i prześladowany za to czym był. Od tego czasu, gdy w Edenie była dana obietnica o Nasieniu wybranym do błogosławienia ludzkości (1 Moj. 3:14,15) szatan, wielki przeciwnik Boga i człowieka — postanowił je zniszczyć. Usiłował tego dokonać w Egipcie i w cesarstwie rzymskim, jak również przez całe długie wieki ich diaspory. Gdziekolwiek mógł, pobudzał nienawiść do „Żyda”.

Obserwowanie dalszego postępu tej obietnicy w czasie pierwszych lat obecnego wieku, zmierzającego do ponownego osiedlenia Izraela niewątpliwie popchnęło go do jeszcze większej furii w wysiłkach pozbycia się tego wybranego Nasienia.

Pismo Święte często mówi o Bogu jako o czyniącym coś, na co On jedynie *dozwala*. Jego *dozwoleństwo* w żadnym razie nie jest *moralną zgodą*, chociaż wielu nie dostrzeże tej różnicy, nie będzie też tego można wyjaśnić tym, którzy nie mają wiary, by zrozumieć, że Bóg w polu widzenia ma wyższy cel (Ps. 50:16-21).

IZRAEL PRZEWODEM BŁOGOSŁAWIEŃSTW

Jak wskazaliśmy w BS nr 714, Izrael odżył i ponownie stał się niezależnym narodem. Nie tylko to, ale i to, że dawno obiecany czas prawdziwego wyniesienia Izraela, jako przewodu mesjańskich błogosławieństw dla ludzkości, jest niedaleki. Cóż z tego, że nastąpi jeszcze jeden wielki wstrząs ucisku w miarę jak zanika ten stary świat, a zaczyna się rodzić nowy porządek. Cóż z tego, że Pismo Święte mówi nam, że Izrael ma jeszcze przejść przez „czas utrapienia Jakubowego” (Jer. 30:7) w związku z wielkim czasem ucisku, jaki od 1914 roku ciąży nad światem. Żadna z tych rzeczy nie powstrzyma ludu Pańskiego od radowania się nowymi niebiosami i nową ziemią, które, jak oznajmia Bóg ma On właśnie stworzyć: „Weselcie się, a radujcie się na wieki wieków z tego, co Ja stworzę” (Iz. 65:17,18; 66:22). Światło lampy Prawdy padające na prorocze strony pokazuje nam, że szybko przybliży się czas, kiedy Ten, który ma do tego prawo, ujmie swą wielką władzę i panowanie (Ezech. 21:27).

ŻYDZI MAJĄ POZOSTAĆ ŻYDAMI

Z „puszczy” dochodzi głos, a wszyscy Żydzi go słyszą. *Nie wzywa on ich, aby się stali chrześcijanami, lecz raczej, aby pozostali wierni idealom postawionym przed nimi przez Boga ich przymierza, tak jak jest to przedstawione w Zakonie i Prorokach.*

Jak zauważyliśmy, pierwsze dźwięki tego głosu najpierw były słyszane w ruchach syjonistycznych.

Jak dużo wydarzyło się od tamtego czasu! Dwadzieścia lat po pierwszym Kongresie Syjonistycznym w 1897 roku nastąpiło odebranie Jerozolimy Turkom. Niewiele ponad 30 lat później — w 1948 roku — Izrael stał się wolnym państwem. W niecałe 20 lat później — w 1967 roku — Izrael ostatecznie zdobył kontrolę nad świętym miastem. Z punktu widzenia wieków diaspory ponowne zgromadzenie i odbudowanie Izraela w ostatnich latach jest szybkie.

DWA NASIENIA ABRAHAMOWE

Abraham, ojciec wierzących, nie rozumiał, że jego „nasienie” miało składać się z dwóch rodzajów — niebieskiego i ziemskiego. Bóg wspominał o tym, gdy powiedział do Abrahama (1 Moj. 22: 15-18). „Rozmnożę nasienie twoje jako gwiazdy niebieskie i jako piasek, który jest na brzegu morskim (kursywa nasza). Mowa tutaj o dwóch „Izraelach”. Obietnice duchowe należały do klasy niebiańskiej („Syjonu”), a ziemskie do Izraela cielesnego („Jakuba”). Ostatecznie wszyscy ludzie, błogosławieni pod panowaniem Mesjasza, staną się „Izraelitami” — z nasienia Abrahamowego w najszybszym znaczeniu (Gal. 3:6-9).

WNIOSEK

Jakbyśmy tego nie wyjaśniali, stajemy przed faktem, że naród żydowski, wyśmiewany, rozproszony i niemal wyniszczony, jest dzisiaj prawdziwą jednostką narodową. Wszyscy mogą przeczytać w Jego Słowie, że zostało to zapowiedziane przez Boga Izraela. Przez całe jego „siedem czasów” i jego „dwójnasób” Bóg Izraela prowadził go do ziemi obiecanej. Miejmy nasz wzrok skierowany na Izraela. BS '95,73.

TRĄBIENIE JUBILEUSZOWEJ TRĄBY

BÓG DAŁ Izraelowi przez zakon Mojżeszowy system jubileuszy, który działał bardzo podobnie do tego, jak nasze dzisiejsze prawo bankructwa, z tą tylko różnicą, że jego zasięg był większy. Zakon Mojżeszowy przewidywał znoszenie wszelkich długów w roku jubileuszowym — co pięćdziesiąt lat. Dziedzictwo rodzinne mogło być

sprzedane, lecz tylko do roku jubileuszowego; w tym roku kończyła się wszelka niewola służenia drugim. W roku jubileuszowym umarzano wszystkie długi — 3 Moj. 25:8-10.

To korzystne zarządzenie było szczególnym obrazem, czyli typem, reprezentującym ostateczne wyniki wielkiego Boskiego planu wieków. Zadłużony człowiek reprezentował grzesznika — Adama i jego ród. Sprzedaż jego własności przedstawiała utratę wszelkich praw do błogosławieństw ziemi, jaka spadła na człowieka w wyniku grzechu. Niewola rodziny na służbie przedstawiała niewolę w grzechu i śmierci wskutek ludzkich słabości. W ten sposób Bóg pokazuje, iż On nigdy nie zamierzał, aby człowiek na zawsze pozostawał niewolnikiem niedoskonałości i ignorancji, spętany przez swego wielkiego przeciwnika — szatana. Bóg nigdy nie zamierzył, aby dziedzictwo człowieka na zawsze zostało dla niego utracone przez śmierć. Bóg, jeszcze przed założeniem podstaw świata, postanowił wprowadzenie czasu jubileuszu przez królestwo Mesjasza, w czasie którego człowiek będzie mógł powrócić do swobód, błogosławieństw i łask Boga, jakie pierwotnie były jego udziałem. Czasy, lata Mesjaszowego Królestwa są w Biblii określane „czasami restytucji”. Podstawa restytucji została położona przez śmierć Jezusa, który umarł „sprawiedliwy za niesprawiedliwych” jako dobrowolna ofiara. Czasy restytucji mają nastąpić po drugim przyjściu Chrystusa, kiedy to ustanowi swoje Królestwo i przywróci chętnym i posłusznym to, co zostało utracone w Edenie — *Dz.Ap. 3:19-21*.

Tak więc jubileuszowy rok Izraela reprezentował wielką tysiącletnią epokę Mesjaszowego Królestwa, w czasie której panowanie grzechu i śmierci zostanie na zawsze zniesione i, jak oświadcza św.Paweł, „stworzenie [ludzkość] będzie uwolnione z niewoli skażenia na wolność chwały dzieł Bożych” — *Rzym. 8:21*.

Kościół nie będzie uczestniczył w jubileuszu razem ze światem, lecz teraz przez wiarę otrzymuje jeszcze lepszy udział — współdziedziczenie z Chrystusem. Razem z Nim Kościół, jako Jego Ob-lubienica, będzie narzędziem Boga w udzielaniu światu restytucji. Jeśli badacze Biblii są dokładni, znajdujemy się obecnie w przededniu tych czasów restytucji, a srebrna trąba teraz ogłasza nową dispensację. Tak jak kapłani Izraela trąbili w srebrną trąbę, tak i teraz królewskie kapłaństwo ogłasza z wyprzedzeniem prawdę odnośnie restytucji. BS'95,55.

JUBILEUSZOWE PROROCTWO

JUBILEUSZOWY ROK IZRAELA, który był częścią prawa Mojżeszowego, jest wspaniałym proroctwem. Nikt nie jest przygotowany na zrozumienie tego rodzaju proroctwa, kto najpierw nie dowiedział się, że drugie przyjście naszego Pana nie ma na celu zniszczenia świata, lecz jego błogosławienie łaskami utraconymi w Adamie,

zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi „w nasieniu twoim błogosławione będą *wszystkie* narody ziemi”, a to oznacza *restytucję* wszystkich utraconych rzeczy. Zostaną one zaoferowane *wszystkim* i staną się wiecznymi dla tych, którzy przyjmą je na warunkach Nowego Przymierza. Nikt nie może dostrzec jakiegokolwiek piękna czy typicznego

znaczenia jubileuszu Izraela, kto nie dowiedział się, że Bóg przewidział „czasy *naprawienia* wszystkich rzeczy”, które mają się *rozpocząć* w związku z drugim adwentem Odkupiciela (zob. Dz.Ap.3: 19-23). Dostrzegamy, że jubileuszowe lata Izraela, w czasie których każda osoba i rodzina odzyskiwała wszelką utraconą własność, wszystkie osobiste prawa i była uwalniana od wszelkich długów — były przeznaczone jako typ nadchodzących czasów restytucji, kiedy to wszystkim zostanie zaofiarowana pełna sposobność uzyskania wolności od grzechu i szatana, od długu wobec Boskiej sprawiedliwości i od dziedzicznych słabości ciała, kiedy to ziemia znowu powróci do ogółu ludzkiej rodziny, dla której została stworzona i dla której została odkupiona przez Chrystusa po jej utracie z powodu upadku Adama. Widzimy, że w związku z tymi jubileuszami Pismo Święte wskazuje na system liczenia przez podnoszenie do kwadratu, tak że jubileusz jubileuszy, czyli pięćdziesiąt razy pięćdziesiąt lat (2500 lat) stanowi wielki cykl jubileuszowy i że taki cykl zaczął być liczony po tym, gdy cielesny Izrael odbył swój ostatni typiczny jubileusz. Z Pisma Świętego dowiadujemy się, że ostatnim był dziewiętnasty rok jubileuszowy Izraela, trwający od października 627 do października 626 p.n.e. Wiedząc, że jubileusz był częścią Zakonu i że żaden zarys tego Zakonu, żadna kreska ani jota, nie może przeminąć bez wypełnienia lub antytypu, mierzymy cykl wielkiego jubileuszu 2500 lat od daty obchodzenia ostatniego typicznego jubileuszu w październiku 626 r.p.n.e. i w ten sposób stwierdzamy, że *antytypiczny* jubileusz, wielki jubileusz jubileuszy powinien się rozpocząć w październiku 1874 roku. I tak: 625 $\frac{1}{4}$ roku p.n.e. plus 1874 $\frac{3}{4}$ roku n.e. daje 2500 lat. Wskazuje to na październik 1875 roku jako koniec wielkiego cyklu, łącznie z *rokiem* jubileuszowym, który w takim razie rozpocząłby się w październiku 1874, gdyby typ trwał nadal. Ponieważ antytyp typu *czasowego* zawsze rozpoczyna się w czasie, kiedy typ ma być zachowany, gdyby trwał, antytypiczny jubileusz o 1000 lat, zamiast *jednego* roku, miał się rozpocząć w październiku 1874.

Lecz ktoś mógłby zapytać, jakim prawem podnosimy do kwadratu lata cyklu jubileuszowego, by uzyskać wielki antytypiczny cykl prowadzący i wprowadzający do wielkiego antytypicznego jubileuszu? Odpowiadamy, że Pan wskazuje na to jako na właściwą metodę. W jaki sposób? Przez podnoszenie za każdym razem do kwadratu niższego okresu, aby uzyskać następny wyższy. I tak podniósł do kwadratu liczbę dni w

tygodniu składającym się z dni, który kończył się szabatem, by doprowadzić i wprowadzić jubileusz tygodni — pięćdziesiątnicę, pięćdziesiąty dzień, następne większe święto od szabatu (3 Moj. 23: 15-21). Podobnie podniósł do kwadratu liczbę lat w tygodniu lat, który kończył się rokiem szabatowym, by doprowadzić do roku jubileuszowego i wprowadzić w rok pięćdziesiąty, następne większe święto od roku jubileuszowego (3 Moj. 25:1-4, 8-13). Ponieważ pięćdziesięcioletni okres siedmiu lat szabatowych z następującym po nich rokiem jubileuszowym był najważniejszym okresem w typie, następny ważniejszy musiał być antytypicznym, czyli wielkim cyklem. Tak więc przez podniesienie do kwadratu najłagodniejszego okresu typu (50 lat), otrzymujemy następny ważniejszy okres — 2500 lat jako czas wielkiego antytypicznego cyklu. Widzimy więc, że szabatowe lata długości 49 lat mają za swój antytyp wielki cykl o długości 2500 lat, że rok jubileuszowy ma za swój antytyp Tysiąclecie, czas restytucji wszystkich rzeczy, okres 1000 lat i że wielki antytypiczny cykl jest kwadratem najbliższego niższego okresu, który był najważniejszym okresem typu, z których ostatni z konieczności musiał mieć po sobie cykl antytypiczny (Mat. 5:17).

Stróżowie czuwający dostrzegą dokładność równoległości daty października 1874 roku i istoty wydarzeń, jakich należało się spodziewać, jako czasu, w którym „żniwo” tego wieku miało się zacząć i sam Pan *miał być obecny* jako główny żniwiarz. Jedyną rzeczą niezbędną do połączenia tego jubileuszowego prorocтва z innymi jest stwierdzenie Apostoła Piotra w Dz.Ap. 3:21, które pokazuje, że nasz Pan musi być *obecny* (w swoim drugim adwencie) na początku czasów restytucji wszystkich rzeczy, a jak już zauważyliśmy te *czasy restytucji* są antytypicznymi *latami jubileuszowymi* pokazanymi w typie przez jubileusze Izraela, gdy *odzyskiwano* wszystkie poprzednie przywileje wolności i własności. I tak mamy trzy bardzo proste, lecz jasne i bardzo ważne świadectwa biblijne, które wyraźnie wskazują, że *paruzja* naszego Pana miała się rozpocząć w październiku 1874 roku. Prorocтва te pokazują charakter pracy, jakiej powinniśmy się spodziewać w czasie Jego *obecności*, przed Jego jawnym okazaniem się światu, Jego *epifanią*, [manifestacją], Jego *apokalipsą*, [objawieniem]. Jak dowiedziono w E 4, s.53-58, epifania i czas ucisku to dokładnie to samo (Łuk. 17:29). Tak więc koniec dzierżawy władzy pogan i początek czasu ucisku w 19-14 roku wyraźnie wskazują na rozpoczęcie się w tym czasie okresu epifanii.

BS '95.53.

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA

Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 — 22145 — 270 — 1 — 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.